

Nr 337.

Av herr **Magnusson** i Tumhult **m. fl.**, angående portofrihet vid insändande till taxeringsmyndighet av självdeklaration.

Enligt taxeringsförordningen den 28 september 1928, 37 §, skall självdeklaration, som avgives utan anmaning, ävensom vissa uppgifter enligt 33 och 34 §§ samma förordning, avgivas antingen direkt till ordföranden i den taxeringsnämnd, som har att verkställa taxering för vilken deklarationen eller uppgiften är avsedd att tjäna till ledning, eller om taxeringen skall äga rum i Stockholm, till överståthållarämbetet eller eljest till länsstyrelsen i det län, magistraten eller kommunalborgmästaren i den stad eller landsfiskalen i det landsfiskalsdistrikt, där taxeringen skall äga rum. Självdeklaration eller annan uppgift eller upplysning till ledning för taxering för inkomst eller förmögenhet, som efter anmaning skall avgivas, avlämnas till den, som infordrat densamma.

I verkligheten torde ett personligt avlämnande hos vederbörande taxeringsmyndighet av deklaration eller annan uppgift till ledning för taxeringen mera sällan förekomma. Ordföranden i landsbygdens taxeringsnämnder — ofta en landstatstjänsteman — är i de flesta fall bosatt på så långt avstånd från den uppgiftsskyldige, att detta icke utan besvär låter sig göra. Det vanliga befordringssättet för deklara-tionsuppgifter har därför blivit att i anvisade brevlådor avlämna deklara-tioner eller att i betalt brev insända desamma. Det senare gäller icke blott om många taxeringsdistrikt särskilt på landsbygden utan även för de personer, som ha att deklarerera för inkomst i olika kommuner.

Vid fullgörandet av sin deklara-tionsskyldighet utföra medborgarna en uppgift i det allmänna intresset. Starka skäl tala därför för att portofrihet tillerkännes den skattskyldige vid ingivandet av självdeklaration. Även staten har ett intresse av att självdeklara-tionerna kunna på enklaste och för de skattskyldiga lämpligaste sätt insändas; under nuvarande förhållanden inträffar det för övrigt icke sällan, att taxeringsmyndigheterna åsamkas besvär genom att behöva lösa ut för lågt frankerade brev innehållande självdeklara-tioner. Deklara-tionsplikten kan jämföras med mönstringsskyldigheten, vid vars årliga fullgörande de värnpliktiga ju åtnjuta portofrihet.

Portofriheten borde i första hand gälla tiden före och omkring den 15 februari, då självdeklara-tionerna skola vara ingivna. Förutsättningen för att portofrihet skulle medgivas vore att breven skickas till taxeringsmyndighet. Risken för missbruk av frankeringsfriheten vore härigenom praktiskt taget ingen; helst som det ålåg vederbörande taxeringsmyndigheter att ansvara för att friheten ej obehörigen utnyttjades för annan korrespondens.

Vad som gäller självdeklarationer borde även vara tillämpligt för andra till taxeringen hörande uppgifter, exempelvis arbetsgivares uppgifter om anställdas inkomst, vilka vid samma tidpunkt skola inlämnas. Detsamma gäller även de vart femte år återkommande deklarationerna för fastighetstaxering. I konsekvens härmed vore det principiellt riktigt att utsträcka portofriheten att gälla även de uppgifter, som skattedragarna på andra tider av året, t. ex. efter anmaning av taxeringsnämnd ingiva, liksom av sådana uppgifter, som grupper av medborgare åläggas att avgiva till myndigheterna. Då emellertid kontrollen härvid torde bli svårare att utöva och då en sådan vidsträckt portofrihet kunde föra till konsekvenser, som nu ej kunna överskådas, vilja vi begränsa oss till att föreslå portofrihet blott för de uppgifter, som skola årligen avlämnas vid tiden före och omkring den 15 februari eller vid fastighetstaxering.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala sig för portofrihet vid ingivandet av ovan angivna deklarationer samt att Kungl. Maj:t efter vederbörlig utredning ville vidtaga erforderliga åtgärder i denna riktning.

Stockholm den 23 januari 1938.

J. Eriksson,
Frägsta.

Folke Kyling.

Erik Magnusson
i Tumhult.

Ernst V. Olsson,
Staxäng.